

Epicentru

GeorgeH

pământul moare încet.
meduze se strâng pe-un cer înstelat,
însetat de otravă
și regrete.
se simte irrelevant
deși toți îl cred un zeu
în universul pe care l-a creat.
înlănțuit de-un sacou
el zâmbește-n conferințe,
își recită în fiecare zi același discurs
și așteaptă să apună
speranțele
ca măcar să simtă gustul siguranței.

în lipsa razelor de luna
își luminează visele c-o veioza
furată din somnul său de veci.
o prinde de păr
și
tragic trage de trăgaciul
care a fost îndreptat
înspre îngerul său.
acum se scurge în mâinile sale
tot timpul pe care l-a pierdut vreodată,
dar nu regretă
căci el știe cel mai bine că timpu-i relativ.

trăiește-n propria-i celulă.
își încântă zilnic colegul
cu frumosul sunet al zgârieturilor în pereți.
e fericit.
nu mai e singur.
râde în fiecare zi
și nu uită niciodată să se roage
la propria-i divinitate.
în fiecare dimineață umple paharul
cu dorințe, lacrimi și regrete.
după ce termină,
îl aruncă în colegul său,
dar din colegul său iar sar cioburi lucioase
în care-și urmărește zâmbetul tâmp
pe care îl afișează
când iar își dă seama că pe jos iarăși e uscat.

pământul a murit.
a furat stelele și le-a înlocuit cu meduze.
cerul se întuneca,
iar el,
urmărind filele vieții sale,
se întinde în pat.
îmbibat cu miros de praf de pușcă,
se afundă în siguranța singurătății.